

Zasada skutecznej ochrony sądowej wyrażona w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej może obejmować prawo do uzyskania zwolnienia z obowiązku zapłaty kosztów postępowania lub wynagrodzenia należnego adwokatowi w celu skorzystania jego pomocy w związku z takim odwołaniem.

Do sądu krajowego należy natomiast zbadanie, czy przesłanki udzielenia pomocy prawnej stanowią ograniczenie prawa dostępu do sądu, naruszające to prawo w jego istocie, czy ich cel jest zgodny z prawem i czy istnieje rozsądny stosunek proporcjonalności pomiędzy stosowanymi środkami a zamierzonym celem.

W ramach takiej oceny sąd krajowy może uwzględnić przedmiot sporu, racjonalne szanse wygrania sprawy przez wnioskodawcę, znaczenie, jakie sprawa ma dla wnioskodawcy, złożoność przepisów materialnych i proceduralnych mających zastosowanie w sprawie, jak również zdolność wnioskodawcy do skutecznego poprowadzenia swojej sprawy. W celu dokonania oceny proporcjonalności sąd krajowy może również uwzględnić wysokość zaliczki na poczet kosztów postępowania oraz okoliczność, czy stanowi ona ewentualnie niemożliwą do pokonania przeszkodę w dostępie do sądu..

W odniesieniu konkretnie do osób prawnych, sąd krajowy może uwzględnić ich sytuację. Może zatem wziąć w szczególności pod uwagę formę i zarobkowy lub niezarobkowy charakter działalności danej osoby prawnej, jak również możliwości finansowe jej wspólników lub akcjonariuszy oraz możliwość uzyskania przez nich kwot koniecznych dla wytoczenia powództwa.

(¹) Dz.U. C 194 z 30.6.2012.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 6 marca 2012 r. w sprawie T-65/06 FLSmidth & Co. A/S przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 16 maja 2012 r. przez FLSmidth & Co. A/S

(Sprawa C-238/12 P)

(2012/C 303/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: FLSmidth & Co. A/S (przedstawiciel: M. Dittmer, adwokat, J. Ratliff, Barrister, F. Louis, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Powołując się na art. 256 ust. 1 akapit drugi, art. 263 i art. 264 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 31 rozporządzenia Rady 1/2003 (¹) i art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, FLSmidth & Co. A/S wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

— uchylene wyroku z dnia 6 marca 2012 r. w sprawie T-65/06,

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, w zakresie, w jakim dotyczy ona FLS; lub tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na FLS w decyzji.

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu żądania głównego FLS podnosi dwa zarzuty, z których drugi opiera się na dwóch argumentach.

— Sąd naruszył prawo, ponieważ nie zastosował prawidłowych kryteriów prawnych w celu przypisania odpowiedzialności (nadrzędnej) spółce dominującej. Sąd nie wysnuł ponadto prawidłowych wniosków prawnych z przedstawionych mu dowodów, w zakresie, w jakim nie orzekł, że FLS zdołał obalić domniemanie odpowiedzialności spółki dominującej.

— Sąd nie zbadał, czy Komisja spełniła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia.

— o Sama Komisja dopuściła się naruszenia, nie wywiązując się z ciężącego na niej obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim nie odniosła się w wystarczający sposób do argumentów i dowodów przedstawionych przez FLS w celu obalenia domniemania odpowiedzialności spółki dominującej.

— o Ponadto Komisja nie wywiązała się z ciężącego na niej obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim decyzja nie zawiera uzasadnienia, dlatego FLS powinna ponieść odpowiedzialność za okres od grudnia 1990 r do grudnia 1991 r.

W uzasadnieniu żądania ewentualnego FLS podnosi cztery zarzuty.

— Sąd naruszył prawo, w zakresie, w jakim nie zastosował zasady proporcjonalności i legalności przy kontroli odpowiedzialności, którą obciążono FLS, a zatem nie ograniczył odpowiednio rozpatrywanej odpowiedzialności.

— Sąd naruszył prawo, w zakresie, w jakim nie położył kresu nierównemu traktowaniu przyjętemu przez Komisję, przyznając Trioplast Industrier AB — a nie FLS — 30 % obniżkę zgodnie z komunikatem w sprawie współpracy.

— Sąd naruszył prawo poprzez niewłaściwe zastosowanie sekcji D tiret drugie komunikatu w sprawie współpracy, w zakresie, w jakim nie przyznał FLS obniżki ze względu na brak podważenia okoliczności faktycznych. Ponadto Sąd nie zastosował zasady równego traktowania, ponieważ nie uwzględnił okoliczności, że Bonar Technical Fabrics przyznano 10 % obniżkę za co najmniej takie samo zachowanie.

— Sąd naruszył art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 ust. 1 europejskiej konwencji praw człowieka, ze względu na to, że nie wydał orzeczenia w rozsądnym terminie.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 28 marca 2012 r. w sprawie T-123/09 Ryanair Ltd przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 7 czerwca 2012 r. przez Ryanair Ltd

(Sprawa C-287/12 P)

(2012/C 303/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Ryanair Ltd (przedstawiciele: E. Vahida, I.G. Metaxas-Maragkidis, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Włoska, Alitalia — Compagnia Aerea Italiana SpA

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 28 marca 2012 r., doręczonego wnoszącej odwołanie w dniu 29 marca 2012 r. w sprawie T-123/09 Ryanair Ltd przeciwko Komisji Europejskiej;

— stwierdzenie zgodnie z art. 263 i 264 TFUE, że decyzja Komisji Europejskiej z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie pomocy państwa C26/2008 (pożyczka w wysokości 300 mln EUR dla Alitalia SpA) jest częściowo nieważna w zakresie, w jakim Komisja nie nakazuje odzyskania pomocy od następcy/następców Alitalia i przyznaje Włochom dodatkowy czas na wykonanie tej decyzji;

— stwierdzenie zgodnie z art. 263 i 264 TFUE, że decyzja z dnia 12 listopada 2009 r. w sprawie pomocy państwa N510/2008 (sprzedaż aktywów Alitalia SpA) jest nieważna w całości,

— obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Ryanair;

ewentualnie,

— przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; i

— rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony z następujących powodów:

W odniesieniu do decyzji Komisji z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie pomocy państwa N510/2008 (sprzedaż aktywów Alitalia SpA):

1) naruszenie prawa i przepisów postępowania dotyczących dopuszczalności. Sąd odmówił uznania faktu zakwestionowania przez Ryanair istoty decyzji Komisji i zdefiniował na nowo przedmiot skargi jako działanie mające wyłącznie na celu ochronę jej praw proceduralnych;

2) naruszenie art. 4 i 7 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 (¹). Obowiązki i mechanizmy kontrolne dodane do środka, który został pierwotnie zgłoszony, stanowią zmiany i warunki takiego rodzaju, jakie towarzyszą decyzjom wydawanym na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 659/1999. Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd naruszył prawo, kwalifikując błędnie obowiązki i mechanizmy kontrolne jako zobowiązania;

3) naruszenie art. 10 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 wskutek odmówienia przez Sąd ukarania tego, że Komisja nie zbadała wszystkich istotnych cech charakterystycznych środków w ich kontekście;

4) naruszenie art. 10 rozporządzenia (WE) nr 659/1999. Sąd uznał, że Komisja nie była zobowiązana zbadać innych opcji niż sprzedaż aktywów Alitalia, która została zgłoszona przez Włochy. Nie badając, czy inwestor prywatny wybrałby alternatywne rozwiązanie, Sąd naruszył prawo;

5) inne błędy w zastosowaniu zasady inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej;

6) niezidentyfikowanie podmiotu zobowiązanego do zwrotu pomocy. Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd naruszył prawo, ignorując ciągłość gospodarczą między Alitalia a CAI.

W odniesieniu do decyzji Komisji z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 26/2008 (pożyczka w wysokości 300 mln EUR dla Alitalia SpA): brak uzasadnienia na poparcie stwierdzenia niedopuszczalności.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).